

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Emma. Et romantisk Eventyri fem Sange

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 191. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893711640576/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

„O! Emma!“ — Dødelige kaldte
Den Engel, han anraabte, saa,
Mens Suk og Taarer Stemmen kvalte —
„O! hvis du mine Qualer saae!
„Men af! min Elffors rene Lue
„Skal brænde skult, ujeet af dig,
„Du mine Smerter ei skal suse,
„De gienste skal fortære mig!
„O! Emma!“ — „Emma!“ svarte Lunden,
Og Namnet døde kvalt paa Munden.

Saa gif den jammerfulde Tid,
Som han sig enstte, Himlen blid
Ved Døden vilde snarlig ende.
Chi, af! J Elffende! at brænde,
Og aldrig torde tolke sig!
Et til sin Elffte torde sige:
Jeg elsker, jeg tilbeder dig —
Men, nærmer hun sig, selv ot vige —
Flye hendes allermindste Blik —
Flye denne Guddom, hendes Dik
Saa loffende til Knæfald sit —
Og ikke torde sig fornæie
Med blot, saa meget som man vil,
At suse den Tilbedtes Smil —
O! siger J, som Elffov Kiende,
Kan Dødelige giøre meer?
Han gav tususind Liv for hende,
Og flygter, naar han hende seer.

Dog snart er dette Mod forbi.
Den helligste blandt alle Flammer,
Den reneeste blier Raserie
J uophørlig træsløs Jammer.
Naar dog et Blik, et venligt Smil,

Et Haandtryk stundom vedersvæger,
 Man elsker denne søde Pii,
 Som ikke saarer blot, men læger.
 Men, naar hvert Glimt af Trøst igien,
 Som Lynet, ved dets Komme, svinder;
 Naar Taarer paa de blege Kinder
 Omfont, usete, tørrer hen;
 Naar hver en Længsel i vort Hjerter,
 Hver Ben, hvert Suk umærket døer;
 Naar hver Nats Drøm vor bitte Smerte
 Meer uudsaelig voldsom gier;
 Naar, stræbende, vor Arm vil slynge
 Sig om den Elstes kælne Barm,
 Naar tæt vi sammen os vil klynge,
 Med Bryst mod Bryst i fælles Arm --
 Naar vi med voldsom Jilen stræbe
 I Elstors lyffeligste Stund
 At trykke Læbe tæt til Læbe,
 Udaande Siælen Mund paa Mund --
 Døe, qvælt i sympathetisk flamme,
 I Saligheder uden Navn --
 Og afkrudt vækkes i det samme
 Nød -- af! med Puden i vor favn,
 For høje Dagen at begræde
 Vor Drøms forsbundne Tryllerie;
 Hvo bytted ikke da med Glæde
 Et saadant Liv med Apathie?
 Hvo ønskede ei, at kunne stænte,
 I Skødet af en ventlig Grav,
 Den Siælens alt for tunge Lænke
 Igien til Jorden, som den gav?
 Blot Mander -- Mander maae vi være,
 Hvis ei, dog i det mindste Steen,
 For intet jordist at begiere.

Hans Eskov hellig var og reet;
 Men reet, som Dalens Elite
 Paa uberarte Jomfru-Stengel,
 Han dog kun er et Menneske,
 Og Mennesket er ingen Engel.
 Borttag Støvdækket, du os gav,
 Igjennem Livet her at bære,
 O Gud! klæd vore Siæle af!
 Saa ville vi og Engle være.

Imidlertid Prindsesjen var
 Og ikke heller ganske rolig.
 Vor Plato siger: Par og Par
 Steg Siælene fra Lysets Bolig,
 Men skildtes ad paa Livets Bred,
 Klædt om som Mand og som Mandinde,
 Og have stundom Meie med,
 Sig paa vor Jord igien at finde.
 Og han har Ret. Hvor underlig
 Seer man ei tidt fra ferne Zoner
 Et adskildt Par at samle sig,
 Som sammenstemte Vegeltøner?
 Hvad andet vel, end Sympathie,
 Gjør, at de strag hinanden kiende,
 At begge for hinanden brænde
 Med lige flammers Harmonie?

I Emmas unge kiælne Hierte
 En ukendt Jid brød langsom frem,
 Hvis flammer hun uskyldig næerte,
 fordi hun ikke kiendte dem.
 Hun Eginhart saa gierne stuer:
 Han er saa ydmyg, from og god —
 Og mærker ikke selv de Luer,
 Som hendes Blikke ham tilstod;